

Arrest

nr. 132 003 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn.

Bij schrijven van 7 juni 2010 en 26 oktober 2011 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij schrijven van 24 september 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

De aanvraag van verzoekende partijen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk verklaard op 7 juli 2011.

Op 12 september 2011 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 september 2010 ongegrond verklaard door de verwerende partij.

Op 5 oktober 2011 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Op 18 april 2013 werden de aanvragen van verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Op 18 april 2013 werd nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen ten aanzien van de verzoekende partijen.

Bij schrijven van 17 mei 2013 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

De voormelde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk bevonden op 5 juni 2013.

Op 5 maart 2014 verleende de arts-adviseur een medisch advies.

Op 6 maart 2014 nam de verwerende partij de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing werd door de verzoekende partijen een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr.126 513 van 1 juli 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwierp.

Op 6 maart 2014 nam de verwerende partij tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Tegen voormelde beslissingen werd door verzoekende partij een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 126 514 van 1 juli 2014 de beslissingen vernietigde.

Op 8 juli 2014 werd door de verwerende partij wederom een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan : aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd dd.18.04.2013 (30 dagen) - aan hem betekend dd. 16.05.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied. Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd aangezien betrokkene sedert zijn eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter dd. 24.09.2010 vervolgens nog één afzonderlijke aanvraag dd. 26.10.2011 in toepassing van artikel 9bis heeft ingediend en één afzonderlijke aanvraag dd. 17.05.2013 in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend die allen negatief werden afgesloten. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat hij stappen onderneemt om zijn vertrek voor te bereiden”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de hoorplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

In de motivering van de bestreden beslissingen staat wat volgt:

“niet aan de terugkeerverplichting (werd) voldaan: aan betrokkene werd een bevel het grondgebied opgelegd d.d.18.04.2013 (30 dagen) – aan hem betekend d.d. 16.05.2013. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verblijft nog altijd illegaal op het grondgebied (...)”

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat zij een inreisverbod moet opleggen omdat er geen uitvoering werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Dienaangaande stellen de verzoekende partijen dat zij er niet toe gehouden waren om uitvoering te geven aan het bevel van 18 april 2013 daar zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van hun medische regularisatieaanvraag van 17 mei 2013.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partijen op 18 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, welke hen op 16 mei 2013 werd betekend. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partijen. Niettemin blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen, zoals zij aangeven, op 17 mei 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat zij ingevolge deze aanvraag, welke ontvankelijk werd verklaard op 5 juni 2013, in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Het toekennen van dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken (naar analogie RvS nr. 10 529 van 28 mei 2014). De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat een precair verblijf niet tot gevolg heeft dat een eerder genomen verwijderingsmaatregel uit het rechtsverkeer zou verdwijnen en bij het verstrijken van het attest van immatriculatie opnieuw uitvoerbaar zou worden. Eens een verblijfsrecht toegekend, al dan niet precair, is de verwijderingsmaatregel uit de rechtsorde verdwenen. Het staat de verwerende partij vrij om nadat zij heeft vastgesteld dat de redenen voor het toekennen van het precair verblijf verdwenen zijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Evenwel kunnen de verzoekende partijen *in casu* worden gevolgd waar zij stellen dat de verwerende partij onterecht een inreisverbod genomen heeft door te stellen dat zij geen uitvoering hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 houdende een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU